

LABDAROS AUKCIONAS

MENO KŪRINIŲ KATALOGAS

*Aš prašiau Dievo stiprybės,
Kad galėčiau daug pasiekti.
Jis padarė mane silpną,
Kad išmokčiau nuolankiai susitaikyti.*

*Aš prašiau sveikatos,
Kad galėčiau nuveikti didžius darbus.
Bet aš buvau apdovanotas negalia,
Kad galėčiau daryti gerus darbus.*

*Aš prašiau turty,
Kad galėčiau jaustis laimingas,
Bet buvau apdovanotas skurdu,
Kad tapčiau išmintingas.*

*Aš prašiau valdžios,
Kad mane garbintų žmonės,
Bet buvau paverstas bejėgiu,
Kad man prireiktų Dievo...*

*Aš troškau visko,
Kad galėčiau džiaugtis gyvenimu,
Bet man buvo duotas gyvenimas,
Kad galėčiau džiaugtis viskuo.*

*Aš negavau nieko,
Ko prašiau,
Bet gavau viską,
Ko tikėjaisi.
Man pačiam to beveik nenorint,
Mano neišsakytos maldos buvo išklausytos.*

Aš laimingiausias iš visų žmonių.

/Roy Campanella/

Kristupo Gutausko paramos fondas

Kristupo Gutausko paramos fondas įkurtas 2020 m., netekus brangaus draugo, brolio, sūnaus, talentingo burnos chirurgijos gydytojo.

Kristupo nebėra, tačiau norime, kad jo pradėti darbai būtų tęsiami. Prisdėsime prie mokslinių-praktinių inovatyvių projektų įgyvendinimo odontologijos srityje, finansiškai rėsime pažangius ir ambicingus studentus, rezidentus ir jaunuosius gydytojus, siekdami prisidėti prie jų profesinio augimo ir mokslinio indėlio į odontologijos sritį. Prisdėsime ir prie socialiai remtinų žmonių odontologinio gydymo.

Širdies gilumoje daugelis mūsų trokštame pakilti virš kasdienybės smulkmeniškumo ar savo paties abejingumo, per kurį tampa sunku įžvelgti esminius dalykus.

Bet kai kuriems iš mūsų esminiai dalykai yra kasdienybė.

Toks buvo medikas, odontologas, mokslinę veiklą sėkmingai pradedantis talentingas žmogus Kristupas Gutauskas.

Kristupas visuomet turėjo daug svajonių ir konkrečių planų. Per savo šešioliktąjį gimtadienį jis parašė laišką ateičiai, koks jis bus ir ką veiks būdamas trisdešimties. Šioje vizijoje Kristupas matė save dirbantį jo paties įkurtoje modernioje klinikoje, kurioje pacientai nepatiria nerimo, baimės ir skausmo, kurioje dirba profesionalūs, atsidavę gydytojai, jo draugai, bendramoksliai. Svarbiausia tos klinikos idėja – kad vieną dieną savaitėje joje būtų veltui gydomi tie žmonės, kurie neturi galimybių susimokėti. Tokios klinikos viziją jis puoselėjo ir jau tapęs gydytoju. Kristupas tikėjo, kad jo draugai, kolegos pritarš šiai nuostatai ir dalinsis savo žiniomis, laiku bei darbu su tais, kam labiausiai reikės jų pagalbos. Pats Kristupas buvo labai dosnus, džiaugėsi galėdamas dalintis ne tik su draugais, bet ir su likimo aplaužytais, namų neturinčiais žmonėmis, mokėjo tai daryti subtiliai, nepažeisdamas kito orumo ir niekada nesiekdamas gauti kažką mainais.

Gal tik meilę...

Kristupas svajojo apie šeimą, namus, apie tai, kaip jis augins vaikus...

Kai jam bus trisdešimt...

Tačiau trisdešimt jau nebus. Jis visiems likusiems šioje Žemėje ir visiems amžiams liks dvidešimt devynerių.

Bet jo darbai ir svajonės yra čia, su mumis ir jos gali būti įgyvendintos.

Šio renginio idėja gimė iš noro įprasminti Kristupo Gutausko svajonę dalintis gerumu ir užtikrinti reikalingas odontologijos paslaugas labiausiai pažeidžiamoms socialinėms grupėms. Aukciono metu renginio svečiams bus parduodami tapybos darbai, kuriuos šiam tikslui padovanojo net dvidešimt septyni Lietuvos menininkai. Surinktos lėšos bus skirtos socialiai remtinų žmonių odontologiniam gydymui.

Telieka sujungti širdis šiam kilniam darbui vardan žmones, gyvenimą ir laisvę mylėjusio Kristupo atminimo.

Inesa Antanauskienė

Gimė 1971 m., gyvena Klaipėdoje. Mokėsi Šiaulių pedagoginio universiteto dailės fakultete. Dailininkė yra surengusi tris personalines parodas Lietuvoje. Dalyvavusi penkiose tarptautinėse parodose Italijoje ir Šveicarijoje.

Mano tapytuose paveiksluose pavaizduoti paukščiai – gervės, įvairiose pasaulio kultūrose simbolizuojantys atsinaujinimą, laimę, sveikatą, ištikimybę, išmintį, laisvę, ilgaamžiškumą, žavintys savo gražiais tarpusavio santykiais, išraiškingais judesiais ir šokiais, išreiškiančiais meilę bei džiaugsmą. Stebint gerves atrodo, kad jos turi sielą, artimą žmogiškajai, kad jos jaučia, myli, džiaugiasi ir liūdi taip, kaip mes, žino, kas yra ištikimybė, draugystė ir garbė...

Tikiuosi, kad mano sielos bei jausmų ambasadoriais tapę paukščiai ras kelią į Jūsų širdis ir, galbūt, padės pajusti, išgirsti kiekvienam savo svajonę, padės jai išskleisti sparnus ir skristi... Patikėkite, pasaulis taps gražesniu...

Inesa Antanauskienė

Minimalistiškai naudodama spalvas, menininkė išgauna savotišką, tarsi monochrominį švytėjimą – sapnišką regėjimą, kuriame truputis spalvos tik dar labiau sustiprina monochrominę iliuziją, o per ją – metafizinio pasaulio išgyvenimus.

Neįmanoma nepaminėti I. Antanauskienės tapybos darbų muzikalumo. Žvelgdamas į dailininkės drobes, regis, girdi iš jų sklindančią muziką: vienas ar kitas užfiksuotas gervės judesys atrodo tarsi einantis į vieną taktą su muzika, tiesa, nebylia, tokia, kuri sklinda, kai ir du mylintys žmonės ima šokti, nors aplink jokių muzikinių garsų nėra. Pagauti tą judesį, kuris skleidžia muziką arba su ja sutampa – jau talento dalykas.

Menotyrininkė Enrika Striogaitė

INESA ANTANAUSKIENĖ
„Rytmečio skambėjimas“
140x70 cm, drobė, akrilas, 2019 m.

Henrika Bartkutė

Gimė 1964 m. Marijampolėje, šiuo metu gyvena ir kuria Kaune. Studijavo Lietuvos valstybiniame dailės institute Vilniuje. Lietuvos dailininkų sąjungos narė. Dailininkė yra surengusi daugiau nei penkiasdešimt personalinių parodų. Jos tapybos darbų yra įsigiję Pasaulio vandenynų muziejus Kaliningrade, Kaliningrado istorijos muziejus, Paryžiaus meno istorijos muziejus, Jungtinių Arabų Emyratų valstybinė meno kolekcija.

Dosnumas gamina gėrį...

Henrika Bartkutė

Šiuolaikinės lietuvių dailės kontekste H. Bartkutės kūryba išsiskiria autorinės technikos suformuota novatoriška plastika. Menininkės sukurtame pasaulyje nėra monotonijos ar liūdesio – čia žaidžiama kontrastais ir šviesia ramybe.

Menotyrininkė dr. Jolanta Zabulytė

Įvairiapusis išsilavinimas suteikė galimybę meno kūrinį atlikti bet kuriuo stiliumi. Sukurta originali technika, kurios esminis bruožas – laiko paženklinto ir suskilusio paviršiaus faktūriškumo derinys – dailininkės Henrikos Bartkutės kūrybos savastis. Menininkės biografija formuoja ir individualumo ženklus.

Menotyrininkė Vida Mažrimienė

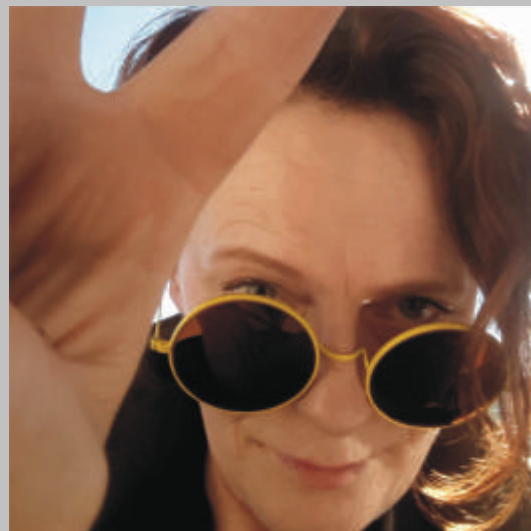

HENRIKA BARTKUTĖ

„Atsipalaidavimas“

70x100 cm, drobė, aliejus, autorinė technika, 2020 m.

Elena Balsiukaitė- Brazdžiūnienė

Gimė 1958 m. Kaune. Studijavo Lietuvos valstybiniame dailės institute. Lietuvos dailininkų sąjungos narė. Kūrinių yra Nacionalinio M. K. Čiurlionio dailės muziejuje, privačiose kolekcijose Lietuvoje ir užsienyje. Dailininkė yra surengusi per dvidešimt personalinių parodų Lietuvoje ir užsienyje, yra dalyvavusi grupinėse parodose.

Čia – rimtai nerimti arba nerimtai rimti darbai. Nenoriu iš anksto nukreipti žmogaus, paaiškinti, kaip reikia suvokti mano kūrybą. Tai – ne mano darbas. Tegu kiekvienas prie kūrybos prieina savarankiškai.

Elena Balsiukaitė-Brazdžiūnienė

Elenos Balsiukaitės kūryba – tai būsenų skleidimasis. Jos tapytose drobėse, objektuose ar instaliacijose gausu nekonkretybės prabylančių jausenų: meilės, vilties, neapykantos, neužtikrintumo, skausmo, tyrumo, naivumo, šmaikštumo, trapumo, ryžto, stebėjimo ir stebėjimosi. Būsenas dailininkė geba paversti estetinėmis kategorijomis, naudodamasi ne manifestacijomis, o tylią įžvalgą ir nuoširdumu. Autorė gilina į paprastų dalykų esmę, ieško tikrumo, atsisako mistifikuoti meno procesą ir rezultatą. Besižvalgant po vaikystės, paauglystės, brandos citatomis paženklintą E. Balsiukaitės kūrinių „garderobą“, tampa akivaizdu, jog menas vienai stipriausių Kauno tapytojų – tai bendravimo su savimi ir aplinkiniais forma, atvirumo siekinys, tiltas, atsispiriantis į kiekviename giliai užslėptus bendrumo poreikius, o kūriniai – nuorodos į kasdienybėje pro akis praleistus dalykus, klaidžiojančius belaikėje erdvėje tarp vakar ir rytoj.

Menotyrininkė Virginija Vitkienė

ELENA BALSUKAITĖ-BRAZDŽIŪNIENĖ

„Jis nejuokauja“

120x90 cm, drobė, aliejus, 2020 m.

Artūras Braziūnas

Gimė 1970 m., Vilniuje. Studijavo tapybą Vilniaus dailės akademijoje. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Artūras Braziūnas yra surengęs penkiolika personalinių parodų. Dalyvavo daugiau nei dvidešimtyje grupinių parodų, atrankinėse parodose-konkursuose Lietuvoje, Makedonijoje, kitose Europos šalyse ir JAV.

Savo darbuose nesisistengiu šokiruoti ar gąsdinti žiūrovo, o bandau perkelti žiūrintį į kitą realybę, meninėmis priemonėmis megzti dialogą su žiūrovais. Manau, kiekvienas žmogus, užsiimantis savo mėgstamu darbu, nesvarbu, kurioje srityje, yra laimingas. Vadinasi, aš laimingas.

Artūras Braziūnas

Tapytoją Artūrą Braziūną galima priskirti XX a. pab. – XXI a. neomodernistams-neoromantikams, tiems, kurie tebetęsia ir plėtoja geriausias XX a. pr. ankstyvųjų modernistų, lietuviškojo „Ars“ bei XX a. antrosios pusės Lietuvos koloristinės tapybos tradicijas, kryptingai gilina į spalvų formalios bei idėjinės išraiškos galimybes. Dailininkas kultivuoja koloristinę tapybą, išsiskiriančią švaria spalvine raiška, skambiais ekspresyviais spalviniais deriniais. Tapyboje dažnai derina impulsyvų, ugingą, spontanišką, emocionalaus pobūdžio tapymą su racionaliai apgalvotu piešiniu, perspektyva, šviesokaitos efektais. Tapytojo koloristikoje mėgstami ryškiaspalviai kontrastingi šiltų ir šaltų grynųjų ar subtiliai niuansuotų spalvų deriniai.

Dailės istorikas Dalius Baltranas

ARTŪRAS BRAZIŪNAS
„Auksinės vyšnios“
70x100 cm, drobė, aliejus, 2018 m.

Taibė Chait

Gimė 1949 m. Gyvena ir kuria Vilniuje. Studijavo Lietuvos valstybiniame dailės institute, grafikos specialybę. Lietuvos dailininkų sąjungos narė. Dailininkė yra dalyvavusi virš penkiasdešimt parodų. Jos darbų yra Lietuvos, Rusijos, JAV, Rumunijos, Lenkijos, Portugalijos muziejuose.

Visada yra išeitis, tiesiog reikia atidžiai apsidairyti aplinkui. Visada yra ištiesta pagalbos ranka, tik reikia pamatyti, priimti, „įjungti“ širdį, sielą, atverti akis.

Taibė Chait

Taibės Chait kūryba yra itin intelektualiai. Autorė semiasi išminties ir vaizdinių iš Senojo Testamento bei kitų senųjų civilizacijų istorijos puslapių. Meninininkei labai svarbus mąslus žvilgsnis į bendražmogiškas, etines vertybes, pasaulio priežastingumo dėsnius lemiančius reiškinius ir ženklus. Taibės kūrinuose apstu ženklų bei simbolių: tai laivai, luotai, medžiai, gamtos fragmentai, žmonių figūros, tarsi nužengusios iš senųjų civilizacijų architektūrinių frizų. Menininkė jautriai ir lyriškai, bet kartu ir filosofškai žvelgia į mus supantį pasaulį.

Darbe „Viltis yra“ (ofortas) matome tarsi citatą iš Senojo Testamento, primenančių mums Didįjį Tvaną, Nojaus laivą. Bet viltis yra, nes Gyvybės medis – užuomina apie amžinąją gyvybės ratą, viltis visada yra, tik reikia tuo tikėti.

Puikus piešinys, elegantiškos linijos, puikus kompozicijos pajautimas, - visa tai Taibei Chait padeda sukurti jautrius, užburiančius ir kupinus išminties kūrinius, kurių prasmę supras ir pajus kiekvienas žmogus, pažvelgęs į šiuos meistriškai sukurtus estampus.

Menotyrininkė Vaidilutė Brazauskaitė-Lupeikienė

TAIBÉ CHAIT
„Viltis yra“
51x38 cm, grafika, ofortas, 2009 m.

Eugenijus Antanas Cukermanas

Gimė 1935 m. Kaune. Gyvena ir kuria Vilniuje. Baigė architektūros studijas Kauno politechnikos institute. 2000 m. skirta Lietuvos nacionalinė kultūros ir meno premija. Dailininkas yra surengęs per dvidešimt personalinių parodų Lietuvoje ir dalyvavęs grupinėse parodose Rygoje, Stokholme, Varšuvoje, Čikagoje.

Pavykęs darbas – lyg iš nežinios išplėstas plotelis, įgalinantis žengti dar vieną žingsnį. Be to, naujas paveikslas yra ankstesniojo tąsa ir kartu neigimas. Darau tą patį, tik kitaip.

Eugenijus Antanas Cukermanas

Cukermano kūryba ir hermetiška, ir universali. Užsitaręs dirbtuvėje jis nutolsta nuo išorinio pasaulio sumaištis ir dirba lėtai, kontempliatyviai. Diena iš dienos jau daugiau nei keletą dešimtmečių jis tapo taip, lyg improvizuotų tos pačios muzikinės frazės tema. Dauguma Cukermano drobių yra kone dviejų dimensijų kūriniai. Storai dengiamo dažų sluoksnio reljefiškumas kai kada dar sustiprinamas įterpiant kartono atplaišas, audinio skiautes, vielos gabalėlių ar dervos gumulą. Jau daug metų tapytojo paveikslai – monochrominiai arba beveik monochrominės kompozicijos. Prigesintai raudonai ar achromatinėms matinėms pilkai, juodai ir skirtingų atspalvių ochrai jis suteikia subtilią toninių perėjimų ir tekstūros gamą. Sulaukus septyniiasdešimties menininko tapyba pasidarė gestiškesnė ir spalvingesnė. Tiesa, ir šis sustiprėjęs ekspresyvumas lieka santūrus.

Menotyrininkė Raminta Jurėnaitė

EUGENIJUS ANTANAS CUKERMANAS

Piešinys

45x64 cm, popierius, aliejus, 2018 m.

Ramūnas Čeponis

Gimė 1958 m. Vilniuje. Gyvena ir kuria taip pat Vilniuje. Lietuvos valstybiniame institute baigė teatro dekoracijos studijas. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Lietuvoje ir užsienyje yra surengęs per trisdešimt personalinių parodų. Autoriaus kūrinių turi Lietuvos dailės muziejus, Nacionalinis M. K. Čiurlionio dailės muziejus, Vilniaus universiteto grafikos kabinetas, MO muziejus, privatūs Lietuvos, Latvijos, Ukrainos, Rusijos, Vokietijos, Prancūzijos, Jungtinės Karalystės kolekcininkai.

Bet kas yra grožis be turinio jėgos? Grožis nėra vien tik gražu. Jis yra vidinė tiesa, tik todėl jis gražus. Abstrakcionizmas per visą savo istoriją turiniui skyrė didelį dėmesį. Kitaip nei minimalizmas, kuriam yra svarbus pats objektas, daiktas. Nesutinku su tuo. Net jei uždedu tašką, jis jau kažką reiškia. Nieko nereiškia tada, kai neuždedu nieko.

Ramūnas Čeponis

Ramūnas Čeponio abstraktūs paveikslai yra ekspresyvūs, bet tai – savita, sakyčiau, prislopinta ir disciplinuota ekspresija. Pastaryjų metų tapytojo darbai vis mažiau transparentiški ir atmosferiški. Juose vis mažiau atsitiktinumo ir spontaniškumo elementų, visa paveikslų plokštuma padengiama tirštu ir klampiu dažų sluoksniu. Kiekvieną centimetrą menininkas rūpestingai ištapo sukurdamas aiškias geometrines kompozicijas. Kone visi paveikslai monochrominiai. Ryškios spalvos prigesinamos, įgauna duslius matinius tonus.

Menotyrininkė Raminta Jurėnaitė

RAMŪNAS ČEPONIS
„Žemaitija“
73x92 cm, drobē, aliejus, 2015 m.

Jonas Daniliauskas

Gimė 1950 m. Lekėčių kaime, gyvena ir kuria Vilniuje. Baigė Lietuvos valstybinį dailės institutą. Dailininkas yra surengęs per trisdešimt personalinių parodų ir dalyvavęs grupinėse parodose Lietuvoje ir užsienyje. Lietuvos dailininkų sąjungos narys.

Tapyba – tai mano kalba, kurią aš geriausiai esu įvaldęs. Mano paveikslai dažnai sukuriami spontaniškai, kartais net pačiam netikėtai, iš anksčiau eskizuose užfiksuotų minčių, nuotaikos ir įspūdžių. Bet aš nepradedu dirbti akiai, paprastai būna koks nors impulsas. Manau, kad kiekvienas kūrinys turi atlaikyti laiko išbandymą, tik po kurio laiko apytikriai objektyviai galiu vertinti savo kūrybą.

Jonas Daniliauskas

Jono Daniliausko kūrybos galia slypi jo sugebėjime paprastomis figūromis ir spalvomis išreikšti žmogaus prigimties nepaprastą įvairiapusiškumą, atskleidžiant tokius jausmus kaip liūdesys ir viltis, linksmumas ir baimė, religingumas ir mistika, meilė ir erotiškumas. Namai, kaimas, moterys, gyvūnai ir gamta jam yra subjektai, primenantys kasdienio gyvenimo ritualus bei žmogaus istoriją ir tikslą. Autoriaus kūryba nugramzdina į praeitį, pasakoja širdžiai mielas istorijas. Dažniausiai šio autoriaus darbuose dominuoja putlios gyvuliukų, paukščių ir žmonių figūros, plastiškai pasvyrančios erdvėje, kuri sukuria liūdesį ir viltį, kartais meilę ar lengvą erotiškumą, įvairiapusį žmogiškosios prigimties trapumą. Jo darbai spinduliuoja šilumą ir gėrį, primirštą kaimo gyvenimo grožį, kasdienių gyvenimo ritualų paprastumą. Ir visa tai puikiai atspindi J. Daniliausko paveikslų pavadinimai, suteikiantys jo kūriniam tarsi antrąjį sluoksnį.

Žurnalistė Rita Bočiulytė

JONAS DANILIAUSKAS
„Molio procedūra“
73x60 cm, drobē, aliejus, 2016 m.

Audrius Gražys

Gimė 1963 m. Kaune. Gyvena ir kuria Vilniuje. Baigė Vilniaus dailės akademiją. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Dailininkas yra surengęs per trisdešimt personalinių parodų Lietuvoje ir užsienyje. Dalyvavęs virš šešiasdešimt grupinių parodų. A. Gražys ne tik tapo, bet ir kuria instaliacijas, scenografiją bei videomeną. 2017 m. menininkas įvertintas Lietuvos dailininkų sąjungos apdovanojimu – Auksiniu ženkleliu už meninės kūrybos įvairiapusiškumą ir refleksyvumą.

Kas iš to bus, niekada nežinau. Tai tapybinis nuotykis, kurį visada bandau patirti iš naujo. Abstrakcija įdomi tuo, kad niekada nežinai, kur pabaigsi. Nuolatos rizikuoji, bandydamas kažką atrasti. Kūrinio tema visuomet yra, tačiau visas procesas, siekiant ją atskleisti, yra improvizacija.

Audrius Gražys

Audriaus Gražio meno diapazonas aprėpia žmogiškosios egzistencijos fragmentų abstrakcionistinę reprezentaciją ir kintančias, ryškias kasdienybės spalvas. Giliai niuansuotas santūrumo ir paslėptos aistros derinys jo tapyboje pasiekia viršūnę atverdama žmogaus aistras, dvilypumą, neaiškumą ir pažeidžiamumą. Svajonės įgyvendinimo negalimumas, o kartu gražios, izoliuotos gyvenimo akimirkos triumfas, tyčia paliekantis pėdsaką žmogaus žvilgsnio ir suvokimo audinyje – tai A. Gražys su savo kruopščiai slepiamu jautrumu, kuris savo ruožtu yra elegantiškai pajungtas jo įvairialypio meno formai.

Filosofas Leonidas Donskis

AUDRIUS GRAŽYS
„Lygiadienis“
100x100 cm, drobė, aliejus, 2020 m.

Artūras Jonikas

Gimė 1978 m. Klaipėdoje. Gyvena ir kuria Marbeloje, Ispanijoje. Tapybos mokėsi pas dailininkę Irmą Leščinskaitę. Dailininkas yra surengęs šešias personalines parodas Ispanijoje, vieną Anglijoje, dalyvavęs grupinėse parodose.

Menas – tai kelias, kurį aš radau, ir esu nepaprastai dėkingas gyvenimui už tai, kad taip atsitiko. Menas – palaima mano sielai. Kurdamas pamirštu viską aplink save. Tai – lyg terapija.

Artūras Jonikas

Artūro Joniko paveiksluose svarbus daiktiškasis pradai, per kurį tapybos plokštumoje perteikiami subjekto išgyvenimai. Būtent per daiktiškąjį pradą yra sustiprinama vizualumo plotmė. Per ją subjektas reflektuoja tikrovę. Artūriui Jonikui darbuose svarbu intriguoti ir žadinti žiūrovo sąmonę. Itin jautriai ir neįpareigojančiai žiūrovui yra perteikiamas autorius išgyvenimų pasaulis. Aštrūs potėpiai, žaidimas su dažais (paveiksluose dominuoja dažų taškymas ant drobės) nekuria chaotiškumo, o pabrėžia subjekto idilišką nuotaiką.

Meno kritikas Astijus Krauleidis-Vermontas

Artūro Joniko tapyba apima daugelį abstrakčių ir gentiškųjų tendencijų, tapyba paprasta, aiški, kartais nuoširdžiai agresyvi. Kūriniai pasižymi centrine kompozicija, polichromija, tono kalba, lūžtančių plokštumų briaunomis, tašizmu. Ekspresyvūs ir netikėti sprendimai suteikia darbams laisvumo bei neapibrėžtumo įspūdį. Sodrūs pastoziniai potėpiai pakaitom su vos matomais plonais brūkštelėjimais pagauna žvilgsnį ir vedžioja paveikslą paviršiumi. Motyvas menininko darbuose nėra iki galo apibrėžtas. Neapibrėžtumas suteikia daugiau erdvės interpretacijai, leidžia stebėti kūrinį keliais planais.

Menotyrininkas Ignas Kazakevičius

ARTŪRAS JONIKAS
„Auksinis obuolys mėlynam garse“
100x100 cm, drobė, akrilas, 2015 m.

Alfredas Jurevičius

Gimė 1959 m. Telšiuose. Gyvena ir kuria Druskininkuose. Baigė Stepo Žuko meno mokyklą, studijavo Šiaulių pedagoginiame institute meno katedroje ir Dailės akademijoje, Vilniuje. Nuo 1984 m. dailininkas aktyviai dalyvauja dailės parodose Lietuvoje, Lenkijoje, Vokietijoje, JAV.

Kaip kūrėjas tiesiog kviečiu į savo fantazijos, minčių ir idėjų pasaulį. Smagu surasti bendraminčių bei pakeleivių šiame kelyje.

Alfredas Jurevičius

Dailės dirbinys priklauso jutiminei sričiai – paveikslas yra sielos landšaftas, savita menininko ir žiūrovo psichinių išgyvenimų arena, kurios turinio kartais neįmanoma dekonstruoti...

Menotyrininkas Algis Uždavinys

ALFREDAS JUREVIČIUS

„Rytas“

95x70 cm, drobė, mišri technika, 2015 m.

Arvydas Kašauskas

Gimė 1959 m. Vilniuje. Gyvena ir kuria Vilniuje. Dailininkas, tapytojas, monumentalistas. Studijavo Vilniaus dailės institute freskos ir mozaikos specialybę. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Dailininkas yra surengęs daugiau nei šimtą parodų Lietuvoje ir užsienyje.

Peizaže, interpretuodamas motyvą, menininkas turi daugiau laisvės, nei figūrinėje kompozicijoje, kadangi jai labai svarbus anatomiškai tikslus piešinys, tačiau labiausiai mane domina gera tapyba: kompozicija, koloritas, faktūros. Visi šie elementai turi būti aukšto meistriskumo lygio, nes jie, mano nuomone, ir sudaro tapybos pagrindą. Laisvai interpretuoju gamtovaizdį, nes manau, kad peizažas yra improvizacija, todėl kartais jis tampa abstrakcija, kurioje pranyksta realybės kontūrai.

Arvydas Kašauskas

Koncentruojantis į natūralų apšvietimą, Arvydui Kašauskui drobėse pavyksta atrasti vis naujus spalvinius sąskambius. Monochrominiuose paveiksluose dailininkas išgauna subtiliausius vienos spalvos atspalvius, kokių žiūrovo akis galbūt nemačiusi, o koloristiniuose kūriniuose tapytojas skirtingose spalvinėse dėmėse sukuria skirtingą įtampą, tačiau suveda jas visas į harmoningą, įtaigią visumą.

Menotyrininkė Ainė Jacytė

ARVYDAS KAŠAUSKAS
„Peizažas“
100x90 cm, drobė, aliejus, 2019 m.

Dalia Kirkutienė

Gimė 1959 m. Kulautuvoje, gyvena ir kuria Klaipėdoje. Valstybiniame dailės institute įgijo dailininkės-technologės ir tekstilininkės specialybę. Lietuvos dailininkų sąjungos narė. Dailininkė yra surengusi virš dvidešimt personalinių parodų, dalyvauja grupinėse parodose Lietuvoje ir užsienyje.

Abstrakcija pasako daugiau, nei techniškai gerai atliktas realybės vaizdas. Mes visi turime gerus telefonus, kurie puikiai fotografuoja. Galime pasidaryti tokių nuostabių vaizdų! Bet man reikia ne tikrovės kopijos, o jausmo, požiūrio. Abstrakcija kuria savo realybę ir tu kuri tą realybę. Ir žiūrovas kuria, nes jo fantazija tarsi atrakinama.

Dalia Kirkutienė

Dalios Kirkutienės drobės nėra grynosios, nuogosios, radikliosios abstrakcijos. Autorė mėgsta palikti erdvės žiūrovo interpretacijoms, skatina interpretuoti, o ne tik pasyviai sekti dažo, linijos giją. Pati tapytoja visada pasitelkia asociatyvinį mąstymą ir pakrikštija savo abstrakcijas tam tikrų konkretybių vardais. Tačiau tai nėra vienintelis teisingas atsakymas į paveikslo užduodamus klausimus. Žiūrovai raginami griebtis paveikslo debesų stebėjimo ir leisti į fantazijos kuriamą nuotykį.

Menotyrininkė Austėja Mikuckytė-Mateikienė

DALIA KIRKUTIENĖ
„Šaltinis“
100x70 cm, drobė, akrilas, bronzas, 2019 m.

Klošaras

Gimė 1958 m. Kaune. Tarptautinės meno draugijos „Association d'Art International“ narys, Prancūzijos asociacijos „Drąsus menas be sienų“ (pranc. Osons L'art Sans Frontieres) narys. Klošaras yra surengęs penkiolika personalinių ir dešimt grupinių parodų užsienyje (Austrijoje, Prancūzijoje, Švedijoje, Belgijoje, Didžiojoje Britanijoje), dvidešimt keturias personalines parodas Lietuvoje. Dailininko darbų yra įsigiję Grenoblio miesto muziejus, Belgijos „Adolphe Hardy's House“ muziejus.

Apie kūrybą nieko negaliu pasakyti. Gali pasakyti menotyrininkai, profesionalūs menininkai. Aš nežinau. Jūs Dievo paklauskite. Jis sukūrė pasaulį, sukūrė visus tuos tvarinius. Jis žino, kas yra kūryba.

Klošaras

Klošaro užmojis yra platus, autentiškas, tiesus (be išlygų), nenuolaidžiauojantis egzistuojantiems diktatams. Jo paveikslai neleidžia būti abejingam, net jeigu kartais jie „trikdo“ žiūrovą. Begalinė gyvybinė energija, kuri trykšta iš pačios širdies jo paveiksluose, prikausto publiką ir verčia pamilti jo meną.

Prancūzijos asociacijos „Drąsus menas be sienų“ prezidentas Michel Cailluet

Kiekviena drobė alsuoja kartu ir meile, ir neapykanta ar maištu, bet niekada neįjuntama rezignacija. Dailininko darbuose susipina ir susijungia įvairios stilistikos bei įtakos: Picasso, Chagall ar Soutine.

Klošaro ekspresionizmas kandus, turintis ypatingą asmeninį žvilgsnį į kasdienio gyvenimo epizodus. Kartu jis labai muzikalus. Dailininkas tarytum pasakoja savąjį įvykių supratimą, susišaukiantį su praėjusiu tarybiniu režimu. Jo darbai autentiški, be perspektyvos, nuspalvinti gyvomis spalvomis, sureikšminantys kiekvieną detalę.

Menotyrininkė Veronique Wintgens, Belgija

KLOŠARAS
„Juodoji našlė“
71x62 cm, drobė, aliejus, 2020 m.

Adolis Jonas Krištopaitis

Gimė 1925 m. Balanėliuose, Pakruojo rajone. Mirė 2000 m. Kaune. Studijavo Kauno taikomosios ir dekoratyvinės dailės institute. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Dailininkas yra surengęs dvidešimt aštuonias personalines parodas ir dalyvavęs daugiau nei dviejuose šimtuose grupinių parodų.

Tapydamas negalvoju apie menines priemones, kryptis. Pasirinkta tema – objektas pats padiktuoja išraiškos būdus, kurie geriausiai perteikia mintį, nes tinkamai pasirinkta forma padeda atskleisti turinį.

Dirbdamas visada jaučiu atsakomybę sau, savo artimam ir visuomenei.

Adolis Jonas Krištopaitis

Savitas A. J. Krištopaičio braižas išryškėjo nuo 7-ojo dešimtmečio pabaigos, kai jis nuo ekspresyvios, koloristinės Lietuvos tapybos magistralės pasuko į racialesnės meninės raiškos atšaką. Dailininkui tapo svarbus gelminės struktūros ir konceptualaus pasisakymo poreikis, savotiškos plastinės formulės ar net simbolio paieškos, tarsi vizualiojoje plastikoje jis bandytų surasti atitikmenis verbaliniams kodams. Tuo metu jis vengė realistinio siužetiškumo ir literatūriško naratyvo – tai buvo tobulos minties pasaulis. Dažnai supaprastintose, bet monumentalumo nestokojančiose kompozicijose matome stambius objektus, organiniam stiliui artimas skulptūriškas formas, iki skaidrių plokštumų lengvėjančių plastiką.

Violeta Krištopaitytė-Jocienė

A. J. Krištopaičio kūryboje nuo 8-ojo dešimtmečio išryškėjo naujas, lietuvių tapyboje dar nežinomas, poetinės interpretacijos metodas, kažkuo artimas poetinio žodžio menui.

Menotyrininkė Nijolė Tumėnienė

ADOLIS JONAS KRIŠTOPAITIS (1925-2000)
„Pavasārēja“
80x90 cm, drobē, tempera, 1995 m.

Jolita Linkevičiūtė

Gimė 1966 m. Marijampolėje, gyvena ir kuria Kaune. Tapytoja, humanitarinių mokslų daktarė, rašytoja. Tapybos mokėsi pas žinomus Lietuvos dailininkus: K. Morkūną, V. ir J. Juodzevičius, J. Narušį, S. Juškienę, S. Rickevičiūtę, J. Prakapą, J. Tumą. Dailininkė yra surengusi dešimt personalinių parodų.

Tapyboje egzotiški vaisiai yra šis tas daugiau, nei vien dekoratyvūs objektai, į juos turi būti skanu, saulėta žiūrėti ir džiaugtis. Konceptualiai išskleisti augalai ir jų šešėlių (šie netgi svarbesni) žaismas tampa meditacija, lytėjančia žiūrovo pojūčius, o trimačiai, besiskleidžiantys, sugrupuoti vaisiai – tarpusavio santykių metafora. Įtakos šių darbų atsiradimui turėjo dailininko Algimanto Švėgždos tapyba ir „altoriukai“ – simetriškai išdėlioti daiktai, keliakopė jų struktūra, nesudėtinga dėlionė ant horizontalaus paviršiaus, krentant šviesai ir kontempliuojant daiktų dėmenis.

Didžiausiu Mokytoju vadinu Praną Gailių, vieną žymiausių lietuvių išeivijos dailininkų, keletą susitikimų Paryžiuje metu mokiusį „mąstyti tapyba“ ir apvertusį aukštyn kojom pasaulėžiūrą. „Neturi reikšmės, ar tu tapai figūratyviai, ar abstrakčiai, tu jau esi tapyboje“, - sakė menininkas.

Jolita Linkevičiūtė

Jolitos Linkevičiūtės kūryboje nėra jokių aktualijų, socialinio realizmo, savo tapybos darbus ji vadina būsenomis ir vidinio „aš“ auginimu, harmonizavimu.

Žurnalistė Dalia Juškienė

JOLITA LINKEVIČIŪTĖ
„Artišokai“
90x70 cm, drobė, aliejus, 2019 m.

Jonas Maldžiūnas

Gimė 1956 m. Kaune, gyvena ir kuria Vilniuje. Studijavo tapybą Vilniaus dailės akademijoje. 1996 m. gavo Jacksono Pollacko žmonos įkurto Pollock–Krasner fondo stipendiją ir stažavosi Niujorke. Dailininkas yra surengęs per dvidešimt personalinių parodų ne tik Lietuvoje, bet ir užsienyje. Dalyvauja grupinėse parodose.

Kartą, kai buvo didžiulė kūrybinė krizė, mane aplankė Justinas Mikutis. Aš tepu ir man niekas nepavyksta, apskritai nežinau, ko griebtis, kuriuo keliu eiti. Tuomet Mikutis mane nuramino pasakydamas: "Nesistenk savęs atrasti per anksti, kad nerastum savęs per mažo." Šiuos žodžius gerai įsidėmėjau, tai man buvo didžiulė pamoka ir labai laiku.

Jonas Maldžiūnas

Jono Maldžiūno paveikslai balansuoja tarpinėje erdvėje tarp Rytų Azijos tapybos ir kaligrafijos tradicijų, abstraktus ekspresionizmo ir postmoderniosios dailės stilistikos. Dauguma geriausių dailininko nutapytų paveikslų išsiskiria ypatingu linijos ekspresyvumu ir muzikalumu, spontaniška ekspresionistine maniera, lankstaus riešo įvaldyti potėpiai yra staigūs, emocionalūs, skleidžiantys paveikslo erdvėje nuotaikingą energiją.

Menotyrininkas Antanas Andrijauskas

JONAS MALDŽIŪNAS
„Geltonas stalas“
80x100 cm, drobė, aliejus, 2018 m.

Meda Norbutaitė

Gimė 1969 m. Šiauliuose. Gyvena ir kuria Vilniuje. Studijavo Kauno aukštesniojoje meno mokykloje, Šiaulių universiteto menų fakultete įgijo humanitarinių mokslų magistro laipsnį (dailėtyra, tapyba). Surengusi per dvidešimt autorinių parodų Lietuvoje ir užsienyje. Dalyvavo per šimtą septyniasdešimt grupinių parodų. 2016 m. suteiktas meno srities docento pedagoginis vardas.

Noriu išprovokuoti minties tęsinio poreikį, estetinę užuominą, veiksmą šiapus, arti mūsų, mumyse... Mano kūryboje daug simbolikos ir metaforiškumo, sarkazmo ir ... meilės.

Rubiniai – meilės, gyvenimo aistros simbolis... Myliu jūrą, myliu rūką, myliu žmones, myliu tapybą, myliu kūrybą, myliu gyvenimą... myliu MYLĖTI.

Meda Norbutaitė

Varijuodama daiktų simbolikos galimybėmis, menininkė išsako giliausias prasmes, koduotai perteikia slapčiausias mintis. Savo drobėse ji sukuria asmeninį požiūrį į pasaulio reiškinius, žmonių santykius, būti, emocinius jų išgyvenimus, kupinus vidinių dramų ir džiaugsmų. Kūrybiškai atlikti ir giliai išgyventi itin spalvingi natiurmortai kviečia žiūrovą į nebylių menininko keliamų minčių diskusiją.

Žurnalistė Lilija Valatkienė

Meda Norbutaitė – viena ryškiausių dabartinės mūsų tapybos figūrų. Savo gaivališka energetine moteriška prigimtimi ji yra užėmusi savo nišą spalvingame dabartinės Lietuvos tapybos kraštovaizdyje.

Menotyrininkas Antanas Andrijauskas

MEDA NORBUTAITĖ
„Pievos akys“
62x95 cm, drobė, aliejus, 2019 m.

Antanas Obcarskas

Gimė 1958 m. Zapyškyje. Gyvena ir kuria Kaune. Studijavo Lietuvos valstybiniame dailės institute. Lietuvos dailininkų sąjungos narys. Grupės „Angis“ narys. Vokietijos menininkų sąjungos „Fokus Europa“ narys. Kūrinių yra Lietuvos ir užsienio muziejuose, privačiose kolekcijose. Dailininkas yra surengęs per dvidešimt personalinių parodų.

Džiaugiuosi, kad gyvenu.

Antanas Obcarskas

Antanas Obcarskas – Kauno tapytojas. Jo kūryba vienaip ar kitaip sukasi apie šį miestą. Tapydamas jis mėgaujasi ekspresionistiniu gestu, kurio skonį gerai pažino prieškario Kauno tapytojai. Schematiškos, rūšios, minimalistinės jo drobės ir gestiška maniera sukurtos kompozicijos kartais primena XX a. pradžios lietuvių dailės grandų diskusijas apie racionalumą ir jausmą, intuityvią ir apibendrintą formą tapyboje.

A. Obcarsko kūriniai savitai balansuoja tarp konceptualios raiškos, objektų dailės, optinio meno, akcijų, performansų, fotografijos ir klasikinės gesto tapybos. Kalbant apie A.Obcarsko tapybą ir daugelį kitų raiškos formų, kūrinio visuma čia dažniausiai atrodo tarsi skaidrus, išgrynintas pasakojimas, kuriame ekspresyvumas, emocionalumas ir racionalumas egzistuoja, papildo vienas kitą.

Menotyrininkė Kristina Stančienė

ANTANAS OBCARSKAS
„Peizažas. Dubgiris“
81x116 cm, drobė, aliejus, 2014 m.

Ona Paliukienė

Gimė 1948 m. Utenoje, gyvena ir kuria Vilniuje. Baigė Kauno Stepo Žuko taikomosios dailės technikumą, Dailės akademiją (Interjero katedra). Klaipėdos apskrities dailininkų sąjungos narė, Lietuvos dailininkų sąjungos narė. Dailininkė yra surengusi dvidešimt personalinių parodų Lietuvoje, Šveicarijoje, Vokietijoje, trisdešimt grupinių parodų Lietuvoje, Vokietijoje, Šveicarijoje, Danijoje, Olandijoje.

Kūryba man – šviesa. Ji mane sušildo ir džiugina tamsiuoju metų laiku. Mėgstu skaisčias spalvas, ramius siužetus. Man patinka šiltos spalvos – ruda, geltona, rožinė, raudonos atspalviai. Žalios nelabai mėgstu, nors pievos labai patinka.

Ona Paliukienė

Sostinėje gyvenančios dailininkės Onos Paliukienės tapybą būtų galima pavadinti moteriška. Menotyrininkų vertinimu, tai lemia išskirtinis lyriškumas, dėmesys emociniam, o ne loginiam pradui, niekuo nesuvaržytos erdvės dominantė ir atvirai deklaruojama rausvos spalvos paletė. Tačiau autorė tikina, kad yra nenusėjama pati sau.

Žurnalistė Nijolė Baronienė

ONA PALIUKIENĖ
„Kopos“
60x90 cm, drobė, akrilas, 2020 m.

Audronė Petrašiūnaitė

Gimė 1954 m. Kazlų Rūdoje, Marijampolės apskr. Gyvena ir kuria Višakio Rūdoje. Baigė tapybos studijas Lietuvos valstybiniame dailės Institute. Dailininkė yra surengusi per dvidešimt personalinių parodų ir dalyvavusi grupinėse parodose. Kūrinių yra Lietuvos dailės muziejaus, Nacionalinio M. K. Čiurlionio dailės muziejaus fonduose, privačiose kolekcijose Lietuvoje ir užsienyje.

Tapyba yra gyvenimo būdas, būdas gyventi ir būti santaikoje su savimi ir pasauliu. Tapyti yra kaip kvėpuoti, stovėti lietuje, eiti per sniegą, žvelgti pro langą, akimis glostyti mišką.

Vienuma yra juntama kartais aštriai, kartais kaip neišvengiama gyvenimo dalis, kaip virš dirvono miškas, virš miško dangus. Saulės spindulių nutviekstus laukus ar namo kambarius pakeičia rudens darganų peizažai ir pasakojimai apie spengiančią „gyvenimo žiemoje“ tylą.

Audronė Petrašiūnaitė

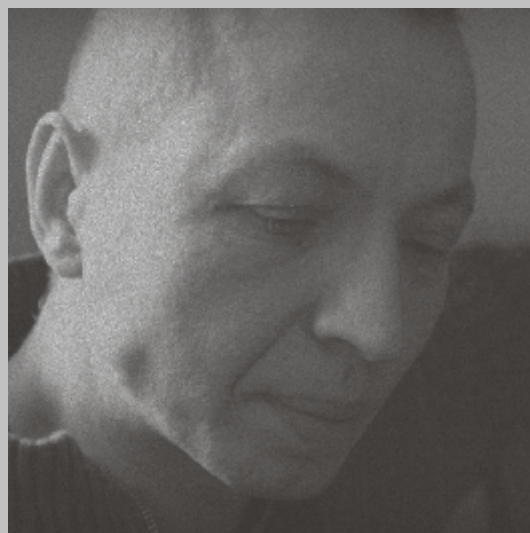
Tapymas Audronei Petrašiūnaitei – procesas spalvos magijai pajusti ir materializuoti. Petrašiūnaitės paletėje – visas spalvų spektras. Čia daug šiltų, žėrinčių spalvų: skaisčiai raudona, sodri purpurinė, geltona, oranžinė, tačiau dabar vis daugiau perlamutrinės pilkos, net baltos. Petrašiūnaitė tapo plačiu laisvu gestu ir smulkiais virpančiais potėpiais.

Menotyrininkė Raminta Jurėnaitė

AUDRONĖ PERTRAŠIŪNAITĖ
„Obels žiedas“
90x80 cm, drobė, aliejus, 2019 m.

Šarūnas Šarkauskas

Gimė 1967 m. Kaune. Gyvena ir kuria taip pat Kaune. Nuo 1991 metų dalyvauja menininkų grupių parodose, pleneruose, surengė dešimt personalinių tapybos darbų parodų.

Stengiuosi nuo tapybos pabėgti, bet ji mane vis pasiveja.

Šarūnas Šarkauskas

Šarūno Šarkausko paveikslai pirmiausia prasiveria spalvomis, kviečia mėgautis ryškiais, kontrastingais deriniais ir išspinduliuoja gausų džiugesio srautą. Skaidrūs, švarūs, lengvi potėpiai sukuria nerūpestingumo ir harmonijos įspūdį, lengvai įsiūbuoja ir netikėta derme suguldo kompozicijos detales. Dekoratyvumo, ornamentikos čia daug, ir autorius tai nesibaimindamas konstatuoja, patvirtindamas savo veikiau natūralų pasąmoninį pasirinkimą: „kitaip man ir neišeitų“.

Šarūno Šarkausko tapyba pavergia netikėtu kontrastu tarp žaismingu, spalvingu paviršiumi viliojančios formos, kuri tarsi priartėjusi prie stebinčiojo, nes neturi perspektyvos, gylio, ir mentalinės, emocinės prasmės, skatinančios bristi gilyn, ieškoti paslėptų autoriaus refleksijų, kurti savas jo vizijų interpretacijas.

Muziejininkė Audronė Meškauskaitė

ŠARŪNAS ŠARKAUSKAS
„Jurginiai“
70x70 cm, drobė, aliejus, 2019 m.

Artūras Šlipavičius-Šlipas

Gimė 1962 m. Vilniuje. Gyvena ir kuria Vilniuje. Baigė Šiaulių pedagoginį universitetą, įgydamas dailininko pedagogo specialybę. Surengė per keturiasdešimt personalinių parodų Lietuvoje ir užsienyje. 2019 metais menininkas Artūras Šlipavičius-Šlipas Italijos meno akademijos buvo išrinktas į garsiausių pasaulio menininkų šimtuką.

Kas ta sėkmė? Prasidėjo renginys ir baigėsi. O paveikslai lieka. Menas lieka. Menas amžinesnis negu mūsų kūnas.

Dailė ir muzika man yra ritualas: tapyti pradedu nuo baltos drobės, o groti – nuo tylos. Niekada nežinau, kur šis kelias nuves. Tai ir yra kūryba – leisti būti vedamam...

Artūras Šlipavičius-Šlipas

Ryškios spalvos, paslapties šydas jo kūriniams suteikia tam tikro nežemiškumo – kuriama fantastinė atmosfera, veikėjai atrodo atklydę iš kitos planetos. Tie nežemiški gyventojai skiriasi nuo mūsų tik nežymiai pakeista anatomija – išilgintais pirštais, kuriais jie godžiai graibsto gyvenimo teikiamas gėrybes ir dosniai jomis dalijasi su saviškiais. Įkypose migdolo formos akyse telpa visos gyvenimo pagundos ir negandos, visi stebuklai. Jie tokie kaip ir mes – besilinksminantys, dainuojantys, kenčiantys, mylintys ir skaudinantys vieni kitus. Tačiau dažniausiai gyvenantys harmonijoje su aplinka ir pasauliu.

Menotyrininkė Neringa Krikščiūnaitė

ŠLIPAS
„Meilė Nr. 20“
80x80 cm, drobė, aliejus, 2017 m.

Zita Tallat-Kelpšaitė

Gimė 1950 m., Kelmės rajone, Petkiškių kaime. Pastaruosius 45 metus gyveno ir dirbo Klaipėdoje. Šiuo metu gyvena ir kuria Šventojoje. Baigė Vilniaus universitetą, tapybos mokėsi pas dailininkus Irmą Leščinskaitę ir Anatolijų Michailovą-Klošarą. Menininkė tapo paveikslus, rašo knygas ir leidžia verslo žurnalą. M. Tallat-Kelpšaitė yra surengusi tapybos parodų Klaipėdoje, Kazachstane ir Šveicarijoje.

Esu istorijų kūrėja. Papasakoti istoriją galima muzika, daina, šokiu ar žodžiais. Kartais istoriją noriu pasakoti spalvomis – teptuku aliejiniais dažais ant drobės. Taip gimsta paveikslų-istorijų ciklai „Bėgančios su vilkais“, „Vienišas medis dykumoje“, „Vienatvė dviese“, „Prisiminimai apie Konfucijų“, „Poetas ir rugiai“, „Metų laikai“. Labai džiaugiuosi randanti suvokėją, gebantį skaityti „tarp eilučių“ tiek tekste, tiek drobėje. Tapybos darbas „Pušų žydėjimas“, kuriame justai ir tikro pajūrio smėlio, ir ore tvyrančių pušų žiedadulkių, jį „skaitančiajam“ galbūt paseks Kuršių žemės legendą...

Zita Tallat-Kelpšaitė

Zitos Tallat-Kelpšaitės kūrybai būdingas kelių stilistinių prieigų – impresionizmo ir simbolizmo – bruožų taikymas. Kompozicijose autorė meistriškai naudoja spalvas ir atspalvius, linijas ir spalvų plokštumas. Tapyboje naudojamos spalvų kontrastu paremtos subtilių atspalvių ir grynų spalvos, taip pat autorės mėgstamos žemės, ochros tonų koloritai. Naudojami laisvi, smulkūs, impresionistams būdingi potėpiai, kai kuriuose peizažo motyvuose atsisakyta kontūrinio, aiškios linijos vaizdavimo. Teikiama pirmenybė peizažo žanrui, didelis dėmesys skiriamas saulės šviesos atspindžių, atmosferinių efektų vaizdavimui. Kūriniam būdingas emocionalus pilkų atspalvių kontrastavimas, tapybiškai realistiški gamtos motyvai, nostalgiški marinistiniai objektai, kuriantys lyrinę nuotaiką, išlaikantys būtines įtampas.

Tapytoja Irma Leščinskaitė

ZITA TALLAT-KELPŠAITĖ
„Pušų žydėjimas“
70x70 cm, drobė, aliejus, 2019 m.

Nerius Vaitkus

Gimė 1960 m. Kaune, kur šiuo metu gyvena ir kuria. Baigė Šiaulių universiteto dailės ir meno fakultetą, tapybos ir vitražo specialybes. Dailininkas yra surengęs dvi personalines parodas Lietuvoje, dalyvavęs grupinėse parodose Lietuvoje ir Vokietijoje.

Mano minčių, nuotaikų, spalvų ir sprendimų įgyvendinimas – tai mano gyvenimo menas.

Nerius Vaitkus

Nerius Vaitkaus mieste dažniausiai nėra žmonių, jis tuščias ir persmelktas liūdesio, tarsi paženklintas irimo, kurį autorius bando sustabdyti, fiksuodamas aptrupėjusias sienas, tuščius langus, kreivas gatves, nykius kiemus ir kita.

Tapybą papildo vidiniai išgyvenimai – nerimas, nostalgija, abejonės, siekis savo kūrybinėje aplinkoje išvelgti tai, ko nemato kiti. Šių dviejų sandų jungtis lemia, jog dailininko kompozicijose aplinka, o konkrečiai – miesto architektūra, jos fragmentai, atskleidžia savitą požiūrį: pastatai dažnai įgyja netaisyklingas formas, erdvė – netikėtas perspektyvas.

Menotyrininkė dr. Danutė Zovienė

NERIUS VAITKUS
„Stovėti draudžiama, sėdėti leidžiama“
90x60 cm, drobė, aliejus, 2020 m.

Eugenijus Varkulevičius-Varkalis

Gimė 1956 m. Kaune, kur šiuo metu gyvena ir kuria. Studijavo Lietuvos valstybiniame dailės institute. 1994-2005 m. gyveno Niujorke, dirbo Jono Meko rezidencijoje. Dailininkas yra surengęs per trisdešimt personalinių parodų, dalyvavęs grupinėse parodose Lietuvoje ir užsienyje. Dailininkų sąjungos narys.

Jeigu ne J. Mekas – ir manęs tokio nebūtų.

Kas yra improvizacija? Yra kažkokia tema, bet nežinai, kaip ji išsirutulios. Todėl visą laiką jauti įtampą. Nežinai, kas gali būti po poros sekundžių, už to posūkio, už to garso. Muzika ir tapyba man – labai artimos meno sritys.

Eugenijus Varkulevičius-Varkalis

Drabstydamas dažus, liedamas vyną, arbatą, prancūzišką tušą ir kitus taurius skysčius, Varkulevičius kuria margą ir dinamišką sielos (jeigu jos dar nepanaikino laisvamaniškos deklaracijos ir manifestai) rašmenų kilimą. Sunku ką nors išsakyti, reginti raudonus ir mėlynus ratilus, plaukiančius Herakleito upe, į kurią du kartus neįžengsi. Norint joje išsimaudyti, nereikia proto – pakanka giliai panardinti karščiuojančių galvą ir burbtelėti pasikūkčiojant užkeikimą iš Jono Meko katekizmo. Tai ir viskas. O menotyrininkai gali kalbėti, ką širdis geidžia.

Menotyrininkas Algis Uždavinys

EUGENIJUS VARKULEVIČIUS-VARKALIS

„Peizažas. Padumbliai“

70x85 cm, drobė, akrilas, 2014 m.

Virginijus Viningas

Gimė 1960 m., Pasvalyje, gyvena ir kuria Klaipėdoje. Baigė Vilniaus Dailės Akademiją. Dailininkas yra surengęs virš trisdešimt personalinių parodų Lietuvoje, Vokietijoje, Amerikoje, Suomijoje. Yra dalyvavęs grupinėse parodose. 2018 m. buvo apdovanotas Lietuvos dailininkų sąjungos (LDS) aukso ženkleliu už ekspresyvių potėpių ir spalvų džiazą drobėje bei ilgametį darbą LDS taryboje.

Nesiekiu transliuoti kažkokių idėjų ar minčių. Tiesiog tapau. Žinoma, kurdamas konkretų paveikslą galvoju, kaip perteikti tapomo žmogaus charakterį, kaip kompoziciškai įdomiai jį pavaizduoti.

Kiekvienas paveikslas turi savo kodą. Gali būti užkoduota erotika arba tam tikra emocija... Pavyzdžiui, tapant violončelininke, man buvo svarbu atrasti to muzikos stiliaus, kurį ji atlieka, kodą, kad žiūrovas, žiūrėdamas į paveikslą, jį nutuoktų, išgirstų...

Virginijus Viningas

Virginijus Viningas yra vienas ryškiausių šiuolaikinių ekspresionistų, gebantis tapybai suteikti daugialypio judėjimo. Pirmiausiai juda, rodos, patys potėpiai. Jie sklando ore, raibuliuoja, hipnotizuoja. Tik atsitraukus nuo paveikslo, visas dūzgiantis, spingsintis potėpių chaosas pagimdo aiškius siužetus, charakteringas fizionomijas, stiprius psichologinius portretus. V. Viningo drobių gyventojų siluetai, rodos, yra išlipdyti iš spalvotų dažo žvynų, plunksnų ar grumstų. Judėjimo įspūdį dar labiau sustiprina pasirinkti sudėtingi, netikėti rakursai.

Menotyrininkė Austėja Mikuckytė-Mateikienė

VIRGINIJUS VININGAS
„Odetos šokis“
120x80 cm, drobė, akrilas, 2020 m.

DĒKOJAME RĒMĒJAMS

Dailininkams:

Inesai Antanauskienei, Henrikai Bartkutei, Elenai Balsiukaitei-Brazdžiūnienei, Artūrai Braziūnai, Taibei Chait, Eugenijai Antanai Cukermanai, Ramūnai Čeponiui, Jonui Daniliauskui, Audriui Gražiui, Artūrai Jonikui, Alfredui Jurevičiui, Arvydui Kašauskui, Daliai Kirkutienei, Klošarui, Adolio Jono Krištopaičio anūkei Violetai Krištopaitytei-Jocienei, Jolitai Linkevičiūtei, Jonui Maldžiūnai, Medai Norbutaitei, Antanai Obcarskui, Onai Paliukienei, Audronei Petrašiūnaitei, Šarūnai Šarkauskui, Artūrai Šlipavičiui-Šlipui, Zitai Tallat-Kelpšaitei, Neriui Vaitkui, Eugenijai Varkulevičiui-Varkaliui, Virginijai Viningui.

Renginio organizatorei Jurgitai Kievišaitei

Renginio vedėjui Dainiui Martinaičiui

Aktorei Eglei Jackaitei

Pianistui Antanui Cirtautui

Smuikininkei Kristinai Domarkienei

Garsistui Mindaugui Greičiui

Floristei Kristinai Rimienei

Redaktorėms Virginijai Tamošiūnaitei ir Zitai Tallat-Kelpšaitei

PARKO
GALERIJA
ART GALLERY

SOSTINIŲ
GOLFO KLUBAS
THE CAPITALS
GOLF CLUB

VISKAS
AUTOMOBILIUI

Dauksta

coffeeshop lt

JUDEX SPAUDA

SCIUKA'S STUDIO

tangeta

KG | KRISTUPAS GUTAUSKAS
FOUNDATION

Parama atliekant pavedimą į fondo sąskaitą

Pervedami pinigine paramą į Kristupo Gutausko paramos fondo sąskaitą, Jūs tiesiogiai prisidedate prie jaunųjų odontologijos gydytojų profesinio augimo skatinimo ir socialiai remtinių žmonių odontologinio gydymo.

Kristupo Gutausko paramos fondas, VšĮ

Kodas: 305540245

Sąskaitos nr.: LT467300010162253941

Mokėjimo paskirtis: Parama

Bankas – Swedbank, AB

SWIFT: HABALT22